

Stojíme na ramenou předků, v dobrém i ve zlém, a přicházíme na svět s danostmi, které jsme si nevybrali: rodiče, jejich geny, zemi, místo a datum zrození. Rodinné prostředí a celé mládí. Leopold Szondi tomu říká nucený osud. Jenže nad tím vším je tvůj volený osud, knihy a filmy, které si vybereš, škola a přátelé, které si vybereš, směr života, na který otočíš své kormidlo. S rodovými danostmi, které ovlivnit nemůžeš, se snažíš být prospěšný a odžít dobrý život. Mám za to, že konečnou odpovědnost za svůj osud máš ty sám. Že je módní a jednoduché se vymlouvat na špatné rodiče nebo špatnou zemi nebo špatné učitele. Zastávám ale názor, že odpovědnost za svůj život si neseš především ty sám, že to není rozhodnuto dopředu.

Jeden mnich mi říkal velmi moudrou věc: Když žiješ v pozornosti, Bůh zaklepe velmi tiše jednou, dvakrát, a pak už ne. Ty, když na to volání odpovíš, otevřeš dveře a vstoupíš. Ale to neznamená, že příběh končí. Dostaneš se

do úplně jiného vesmíru. Hle, stojím u dveří a klepu. Jenomže pak to jde dál a pak znovu přijde další, velmi tiché klepání. A pak další a další a jdeš do dalších a dalších dveří. Nakonec ta svatost, do které se dostaneš, je něco, co bys nevymyslel. Je úplně jiná než svatost, o které si děláme iluze. Je to cosi, co člověka rozechvívá, něco, co je v tom nejlepší slova smyslu nejistá sezóna, to, že nic není nalinkováno, nic není dopředu připraveno. Člověk musí být velmi pozorný k volání.

Slovem touha je krásně vystižena podstata křesťanství. Touha jít dál a dál, nezastavovat se, nemyslet moc na minulost a říkat se svatým Pavlem: ženu se k tomu, co je přede mnou. Žijeme ten nejkrásnější z možných životů. Těším se na každou vteřinu života, co přijde. Jsem nenasytý života: všechno a hned! Těším se na cesty mimo fantazii. Těším se na každé další ráno. A až přijde čas, na setkání s životem samotným.

Podle knihy M. Váchy: *Jízda v levém pruhu*

VĚŘIT, ŽE BŮH NÁM DŮVĚŘUJE

Jan Maria Vianney nepatřil příliš mezi chytré. Probojovával se mnohými obtížemi, aby se mohl stát knězem. Během studia teologie se musel velice snažit, aby obstál při zkouškách. Když seděl před zkoušejícími, nedokázal odpovědět na teologické otázky, které mu dávali. Jeden ze zkoušejících profesorů řekl svému kolegovi: „Co s tím oslem budeme dělat?“ Když Jan ten nelichotivý komentář zaslechl, zareagoval: „Pane profesore, v Bibli se píše, že Samson pobil oslí čelisti tisíc Pelištejců (srov. Sd 15,15). Představte si, co dokáže Bůh udělat s celým oslem!“

Všichni dobře víme, co Bůh s tím „oslem“ udělal! Když byl pak vysvěcen na kněze, biskup nevěděl, kam ho má poslat. Nakonec se rozhodl pro malou, odlehlou vesničku Ars. Nemohl

tušit, že díky tomuto pokornému knězi se Ars stane natolik populární, že vláda zde bude muset vybudovat železniční stanici, protože k arskému faráři se budou hrnout houfy lidí.

Pán dokáže použít kohokoli. Stačí se jen vložit do jeho rukou a poprosit, aby nás použil. A on to udělá, protože v nás věří. To je to nejdůležitější – věřit, že Bůh nám důvěřuje.

Jestliže ti nedůvěřují tví rodiče nebo lidé kolem tebe, je to jejich problém, ale Bůh ti důvěřuje a on je Pánem tvého života. Proto nám Ježíš řekl, abychom nikoho nesoudili a soud nechali na něm. Pouze Ježíš má právo člověka soudit, protože nikdo neví, co se za vnější slupkou skrývá.

Podle knihy E. Velly: *Ruku v ruce s Ježíšem*

Hřivna – informační čtrnáctideník vydává ŘK farnost Semily pro vnitřní potřebu. Uzávěrka tohoto čísla: 13. srpna 2020. Uzávěrka následujícího čísla: 27. srpna 2020. Redakce a grafická úprava: M. Kraus. Imprimatur: R. D. J. Gajdošík. Jednotlivé příspěvky (ve formátu doc, docx, odt) zasílejte na adresu hřivna@post.cz, a to nejpozději do dne uzávěrky dalšího čísla.

Římskokatolická farnost – děkanství Semily, Komenského nám. 125, 513 01

Děkan: **R. D. Jaroslav Gajdošík**, tel. 739 909 500

www.farnost.semily.net

Bohoslužby v Semilech se konají v děkanském kostele sv. Petra a Pavla (KO), v kapli sv. Zdislavy na faře (KA), ve filiálním kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Kostofranku (KK), v domově důchodců (DD), v kapli sv. Antonína v Chuchelně (CH).

Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 17. 8. – 30. 8. 2020

17. 8. Po – – –

18. 8. Út KO 18.00 za † Cecilii Novotnou, manžela a živé z rodiny

19. 8. St KA 08.00 za † Jaroslava Růtu

20. 8. Čt *Památka sv. Bernarda, opata a učitele církve*
KA 08.00 za † Miloslava Duraje

21. 8. Pá *Památka sv. Pia X., papeže*
KO 18.00 za uzdravení Josefa Šobáně

22. 8. So *Památka Panny Marie Královny*
DD 13.30 za farníky
KA 18.00 za † Růženu Tichou a manžela

23. 8. Ne **21. neděle v mezidobí**
KO 08.30 za † Helenu Kubíkovou a manžela Vladimíra

24. 8. Po ***Svátek sv. Bartoloměje, apoštola***

25. 8. Út KO 18.00 na poděkování za dar života u příležitosti 60 let Anny a za zdraví a Boží pomoc pro celou rodinu

26. 8. St KA 08.00 za zdraví a Boží požehnání pro vnuka Juliána

27. 8. Čt *Památka sv. Moniky*
KA 08.00 za † Pavla Míčiníka

28. 8. Pá *Památka sv. Augustina, biskupa a učitele církve*
KO 18.00 za † Milana Hriče

29. 8. So *Památka Umučení svatého Jana Křtitele*
KK **08.30** za farní společenství
DD 13.30 za farníky
KA 18.00 za † Karla a Karolínu Barenčíkovy

poutní slavnost

30. 8. Ne **22. neděle v mezidobí**
KO 08.30 za † Vlastu Ebenovou a manžela

Farnost sv. Petra a Pavla

KONEC ILUZÍ? OVŠEM. ALE CO PODNIKOUT?

Analýza Tomáše Petráčka (kterou jsme přinesli v minulém čísle *Hřivny* pod názvem *Kde byla církev v době krize?*) je přesná. Věřím ale také, že lze umírnit pesimismus, který nutně jeho příspěvek vyvolává. Nemá samozřejmě smysl bránit dávno zašlý model fungování církve nebo mít naději, že ti, kteří ho hájí, prozřou k porozumění potřeb budoucnosti. Bude to mnohým dramaticky líto, ale staré formy katolického života z velké části vymřou. Jen blouznivci dnes věří, že v „oživení farností“ nebo v „dobrých kněžích“ spočívá univerzální naděje třeba na to, že naše děti budou křesťansky věřit – nebo dokonce že my sami dožijeme své životy jako věřící křesťané. Ano, tak vážná je situace: víra (chápaná jako důvěra a věrnost evangeliu) je křehké zboží a jen samotné vytrvalé plnění náboženských povinností křesťanskou víru bez dalších opor neunese.

Naději vidím v tom, že současně s umíráním stávajících struktur římskokatolické církve ožijí (a již žijí) církevní struktury jiné, s jejichž podporou bude možné víru unést. Pochopitelně nepůjde o záležitost masovou; není třeba být prorokem k úvaze, že se počet křesťanů v blízké budoucnosti velmi zmenší. Především katolíci pak zažijí rozdrobení jistot, na které byli staletí zvyklí.

Úkolem dnešní generace katolíků nicméně není resuscitovat staré formy. Věřím osobně, že jedna z nadějí spočívá v „komuniální eklesiologii“ (eklesiologie = nauka o církvi), která vychází z důrazu na místní společenství církve, vytvářející plnohodnotnou církevní obec – místní církev.

Pod místní církevní obcí ve smyslu komuniální eklesiologie míníme relativně malé, neanonymní společenství lidí, kteří svou víru sdílejí a navzájem se v ní povzbuzují různými formami, třeba skrze liturgii, diakonii, martyrii. Podle katolického církevního práva je dnes

řádnou místní církevní obcí diecéze (tedy nikoli farnost), ta ovšem parametry „komuniální církevní obce“ splňovat nemůže. Katolické povědomí je obecně vzato až příliš zatíženo stereotypem „od centra dolů“ – v komuniální eklesiologii je potřebné u katolíků vnímání církevní obce „zdola“ významně povzbudit.

Taková komuniální eklesiologie církevní obce je už dávno s menším nebo větším úspěchem praktikována v církvích vzešlých z reformace. Obecně řečeno, je bláhovostí těch, kteří to v katolické církvi již nemohou vydržet, že křesťanství odsunují ze svého života, aniž se pokusí seznámit se s životem církví jiných. Jen namátkou řečeno (kež mi zde nejmenované církve odpustí): Církev bratrská, baptisté nebo třeba Apoštolská církev jsou dobrými příklady církví, které se „komuniální eklesiologii“ pokoušejí žít jako součást svého programu: důraz je na místní církevní společenství (sbor), která je plnohodnotnou místní církevní obcí, a kde se lidé typicky znají a učí svou víru vzájemně poponášet. Ten, kdo opakovaně navštěvuje různá církevní společenství, je bez iluzí, že by život ve jmenovaných i nejmenovaných nekatolických církvích byl prost někdy i velmi závažných pochybení. Nicméně způsob života zde dává do budoucna mnohem větší naději než to, jak je dnes organizována a žita církev římskokatolická.

Ale není třeba opustit katolické vody, aby se již dnes s komuniální eklesiologií experimentovalo. Takové formy již dnes jsou a budou stále častější. Jistě to je a bude obtížné: jakékoliv experimenty s jinou církevní formou, než je farnost nebo řekněme řeholní společenství, vyvolávají minimálně podezření. To je ale potřebné unést.

Skutečně věřím, že nouze těch katolíků, kteří věří, že bez církve věřit dlouhodoběji nejde, ale současně již stávající církevní formy

jsou pro ně nepřijatelné, vyvolá motivaci pro hledání cest nových.

Proč se tak neděje již dnes ve větším počtu? Jednou z příčin jsou stereotypy myšlení dnešních katolíků, možná především jejich psychologická závislost na kněžích. Tu by se téměř dalo nazvat fetišem: v myšlení mnohých katolíků vlastně platí, že kde je kněz, tam je (plná, svátosti slavicí) církev. Ale tak to není: kde je křesťanská obec, tam je církev. Možná není zatím silný důvod měnit stávající právní praxi, že svátostným službám předsedá řádně pověřený (ordinovaný) předsedající, ale je velmi silným důvodem změnit v hlavách věřících představu, že kněz je tím, který vlastně liturgii „slaví“. Nikoli, subjektem slavení je shromážděná křesťanská obec. Sebevědomí katolíků je nicméně obecně vzato zašlapáno do prachu, především díky nevzdělanosti a mocenským návykům mnohých církevních hierarchů. Katolíci pak až příliš často reagují na situaci nezájmem nebo hořkostí, od své církve se odtahují, případně se podřídí stávajícím poměrům s větší nebo menší mírou sebestmračství. To je ale škoda. Kromě již zmíněné možnosti hledat v jiných církvích jsou jiné formy katolického života možné. Jde ale o formy skutečně jiné, které projdou mezi *Skyllou* iluze svobody kombinované s devotností vůči stávajícím církevním strukturám a *Charybdou* svévole – skryté či otevřené touhy se z církevní poslušnosti vyvázat úplně a zařídít se výhradně „po svém“. Mimořádně, jedním z reálných nebezpečí komuniální ekle-

siologie je pokoušení být ve skupině tím, kdo ostatním „velí“.

Komuniální eklesiologie usiluje o žité sebevědomí církevní obce (tedy plnohodnotné místní církve) a současně vyžaduje církevní poslušnost v celku církve. Takový způsob křesťanského života v církvi se dá stěží vysvětlit v článku nebo přednášce, ten je nutné si ohmatat vlastním aktivním rozhodnutím a činem, včetně všech rizik. Je nutné zažít malé společenství věřících vědomé si toho, že mu bylo nějakým zázrakem dáno vytvářet svou místní církev, že právě oni jsou adresáti i nositelé daru víry nesené společně tímto způsobem. Takto věřící ale současně chtějí patřit a patří i do celku své církve, protože umí být církvi poslušni, když je to potřeba. Tito věřící se pak třeba nepotřebují ze své vůle prosazovat v politice, hájit nějaké hypoteticky „křesťanské“ společenské hodnoty. Učí se „myslet globálně a jednat lokálně“ a otevírat se tomu, že Boží království je blízko – velmi blízko. Vědí, že církev (ani v té „jejich“, komuniální variantě) není správcem nebo dokonce klíčníkem Království, protože to se prosazuje svou vlastní silou. Vědí, že jsou jen pacienti trpícími nemocemi z jeho odmítání. Takoví se přicházejícímu zachraňujícímu proudu Božího odpuštění učí společně nastavovat své tváře, překážet mu co nejméně a svědčit o tomto svém zápasu a naději slovy a činy.

Martin Šály (christnet.cz)

www.rkckomunio.cz

MYŠ

Ve sklepě žila jedna vznešená, půvabná a dobře vypadající myš. Při jednom svém zoufalém útěku před kočkou vběhla do sousedního sklepa, který patřil k bohatému domu. Tam ve tmě se zastavila u podivné louže. Byla to louže nejlepšího brandy, které vyteklo netěsným uzávěrem uložené lahve.

Myš napřed bázlivě ochutnala pár doušků.

Chutnalo to dobře. S větší odvahou se napila víc a cítila, jak jí tekutina prochází krkem a pálí.

Když vypila celou louži, narovнала se, vypnula hrud' a sepnula přední tlapy do pěstí. Pak udělala strašlivý obličej a zařvala: „Kde je kočka?“

Mnoho lidí má odvahu právě jen jako ta myš.

B. Ferrero: *Příběhy pro potěchu duše*